

Nu ze weduwe is, staat Naomi voor een moeilijke keuze: vertelt ze haar dochters de waarheid over haar huwelijk met hun vader, of laat ze het verleden rusten?

ERICA JAMES

Moeders
en dochters

ROMAN

Erica James

Moeders en dochteren

Vertaald door Yolande Ligterink

DE FONTEIN

Martha trok de badkamerdeur stevig achter zich dicht. Eigenlijk sloeg dat nergens op. De deur was dicht of hij was niet dicht. Net zoals je niet een beetje zwanger kon zijn. Je was het of je was het niet. Ook zoiets waar ze alles over wist. Dat wil zeggen: niet zwanger zijn. Daar wist ze alles van.

Ze maakte het pakje open dat ze onderweg naar huis had gekocht en volgde de instructies tot op de letter op. Niet dat ze de gebruiksaanwijzing in het doosje nog hoefde te lezen; ze wist precies wat ze moest doen.

Later telde ze de seconden af in haar hoofd terwijl ze de wc doorspoelde en haar handen waste en droogde. Toen ze bij honderdtwintig was, voegde ze er nog dertig seconden aan toe in de hoop dat die het verschil zouden maken.

Dat was niet zo.

Net als al die andere keren vertelde het minteken haar dat zij en Tom er weer niet in waren geslaagd een kind te verwekken. Dit keer had ze echt gedacht dat het zover zou kunnen zijn, dat ze in verwachting was. Ze had zichzelf aangepraat dat ze zich deze maand anders voelde, dat er een wonderbaarlijk nieuw leventje in haar lichaam groeide. Maar het was weer vals alarm. De wens was de moeder van de gedachte geweest.

Ze was boos op zichzelf omdat ze te veel hoop had geput uit het feit dat ze acht dagen over tijd was en keek naar haar gezicht in de spiegel boven de wasbak. Het was nog te vroeg om te wanhopen, hield ze zichzelf voor. Ze was pas vijfendertig, ze had nog tijd genoeg om moeder te worden.

Het belangrijkste was om er ontspannen mee om te gaan.

Spanningen zouden alles alleen maar erger maken, bedacht ze

nog maar eens. Bovendien was het niets voor haar om te piekeren.

Zij was Martha Adams.

De koelbloedige en praktische Martha.

De efficiënte Martha.

De betrouwbare Martha.

Zoals haar vader vroeger altijd zei: als je gezond verstand nodig had, moest je Martha hebben.

Tot zover de peptalk. De teleurstelling op haar gezicht maakte plaats voor een vastberaden glimlach en ze stopte de zwangerschapstest weer in het tasje van de drogist, frommelde het in elkaar en deed het in de afvalbak onder de wasbak. Daarna schraapte ze haar schouderlange donkere haar in een gewillige paardenstaart. Zo had haar moeder haar haar beschreven toen ze nog een kind was.

‘Je hebt geluk met zulk gewillig haar, Martha,’ zei ze altijd als ze het borstelde voordat ze naar school ging. ‘Het is zo dik en steil dat het altijd precies doet wat je wilt.’

Haar zus Willow had juist fijn blond babyhaar, dat slordig om haar hoofd viel. Toen zij klein was, zaten haar staartjes tegen lunchtijd al los.

Beneden in de keuken stond Tom geroutineerd uien te snijden. Die handigheid had hij opgedaan bij een kookcursus, die Martha hem eerder dat jaar cadeau had gedaan voor zijn veertigste verjaardag. Hij miste nooit een aflevering van *MasterChef* en hij hield van koken. Hij las kookboeken zoals de meeste mensen romans lezen en verslond elke bladzijde en elk woord.

‘Er staat een open fles wijn in de koelkast.’ Hij schoof de uien in een grote braadpan.

Toen ze twee glazen Cloudy Bay had ingeschonken, vroeg Martha hoe zijn dag was geweest.

‘Ach, je weet wel, een maandag zoals altijd.’ Hij plette een knoflookteentje onder het lemmet van zijn mes door er met zijn vuist op te slaan. ‘En jij?’

Ze probeerde terug te denken aan de kantoordag, voordat ze was thuisgekomen met de zwangerschapstest en de dag was verpest.

Voordat het zaadje van de hoop, dat de laatste dagen wortel had geschoten, de bodem werd ingeslagen. Voordat ze dat gevoel had... Nou ja, laat maar zitten. 'Net als die van jou, zo'n beetje.' Ze haalde haar schouders op. 'Een dag als altijd.'

Hij gooide met een glimlach de knoflook in de pan. 'Geef me die paddenstoelen even, wil je?'

Ze deed wat hij vroeg en nam een slokje wijn. Haar vrienden en familie zeiden dat ze geluk had met een man als Tom, die een toonbeeld van geduld was en handig in de keuken. Ze hadden gelijk; ze had inderdaad geluk. Een eerder vriendje had haar gedumpt met de kritiek dat ze te georganiseerd en te verstandig was. Ze geloofde niet dat ze zich ooit zo beledigd had gevoeld, maar daarna had ze ingezien dat ze nu eenmaal zo in elkaar zat en dat iedereen het er maar mee moest doen.

Verrassend genoeg hield Tom juist daarom van haar.

'Als ik een onpraktische leeghoofd had gewild, zou ik hier niet zitten,' had hij gezegd toen ze hem bij hun derde afspraakje had gewaar-schuwde. Ze had het zinloos gevonden om met hem verder te gaan als hij achter de harde buitenkant een hopeloos incapabel meisje hoopte te vinden, dat niets liever wilde dan een sterke man die haar leven op orde bracht. Want dat was er niet.

En wat haar gevoelens voor Tom betrof: ze hield met haar ver-stand evenveel van hem als met haar hart. Ze vond het heerlijk dat hij hen net zo zag als zij: gelijkwaardige partners, een sterk team dat samen alles aankon.

Ze streefden zo'n beetje hetzelfde na als alle mensen: bevredigend werk, kinderen en een prettig huis. Twee van die dingen hadden ze relatief gemakkelijk bereikt. Het was alleen nog niet gelukt om een kind te verwekken.

'Wat maak je?' vroeg ze.

'Paddenstoelenrisotto met geroosterde walnoten en een beetje walnotenolie. Is dat goed?'

'Meer dan goed.'

'Wil je er salade bij? Of kool?'

Zorgen voor goed en gezond eten was Toms manier om haar lichaam klaar te maken voor de ontwikkeling van nieuw leven. Hij zocht regelmatig het internet af naar superfoods die de voortplanting zouden ondersteunen. Het eerste wat op hun lijstje had moeten staan, was stoppen met alcohol, maar ze waren het erover eens dat het hielp om zich te ontspannen als ze om de dag een of twee glazen wijn dronken. Zodra Martha zwanger was, zou ze er natuurlijk niet meer aan denken om alcohol aan te raken. Of cafeïne. Of zachte kaas en wat verder nog als schadelijk werd beschouwd.

Als ze ergens goed in was, was het zich aan de regels houden. Ze was dol op regels. En ze was er ook vrij goed in om regels op te stellen.

U zult zich houden aan mijn tien geboden, zo zegt Martha Miller.

Dat zei haar zus altijd als Martha in hun jeugd een spelletje verzoon. Het begon altijd heel eenvoudig. Ze deden bijvoorbeeld alsof ze schipbreuk hadden geleden, op een verlaten eiland waren gestrand en voor het donker werd een kamp moesten maken. Het waren fantasiespelletjes: het eiland was het Turkse kleed in de hal en de tent was een oud laken over het wasrek. Maar Willow kreeg er stevast genoeg van als Martha wilde bepalen wat wel en wat niet kon. Daarom Willows grote ijsbeerknuffel niet ook op het eiland kon zitten, bijvoorbeeld.

‘Dit is geen eiland in de Poolzee,’ legde Martha dan uit. ‘We zitten vast op een tropisch eiland. Een ijsbeer zou het hier veel te warm vinden en hij eet geen kokosnoten, of wel soms?’

‘Misschien wel, als hij de kans krijgt,’ zei Willow dan.

Ze hadden net gegeten en ruimden de vaatwasser in toen Martha een deprimerend vertrouwde kramp in haar buik kreeg. Het was de bevestiging van wat ze al wist – alsof ze die nog nodig had. Het ontlokte haar een verslagen zucht, die ze meteen probeerde te verdoezelen door te hoesten.

‘Gaat het?’ vroeg Tom.

‘Kriebel in mijn keel,’ zei ze.

Ze loog bijna nooit tegen Tom en als ze het deed, ging het meestal om een verrassing die ze voor hem geheim wilde houden, zoals het weekend Venetië toen ze een jaar getrouwd waren. Ze had het tot in de puntjes geregeld, zoals ze met alles deed. Het enige waarmee ze geen rekening had gehouden, was dat Tom zelf een verrassing had gepland.

‘Daar gaat het tafeltje dat ik had gereserveerd,’ had hij lachend gezegd toen ze hem een kaart had gegeven met de gegevens van hun vlucht.

Maar nu ze zwanger probeerden te worden – wat een afschuwelijke manier om het te zeggen! – was ze iemand geworden die regelmatig dingen voor haar man achterhield.

Het ging om kleine dingen; ze vertelde Tom bijvoorbeeld niet over de zwangerschapstests die ze kocht en over de babykleertjes die ze het huis in smokkelde en verstopte in de kast in de logeerkamer.

Ze kon zich er niet toe brengen dit met Tom te delen, uit angst dat hij zou denken dat het een obsessie voor haar werd. Want als hij dat dacht, zou hij ook kunnen denken dat ze nergens anders meer om gaf, ook niet om hem.

Het gebeurde voortdurend dat stellen die geen kinderen konden krijgen uit elkaar groeiden. Ze wilde niet dat het met hen ook zo zou lopen. Ze waren sterk. Zij was sterk. Zo sterk dat ze met haar koppige vasthoudendheid kon afdwingen dat het leven liep zoals zij wilde. Ze was niet voor niets de dochter van haar vader.

Maar ze liep op de zaken vooruit. Ze waren pas tien maanden bezig. Dat stelde nog niets voor. Ze was er alleen aan gewend om dingen gedaan te krijgen, om methodisch de punten op haar lijstje af te vinken. Als verstokte lijstjesmaker begon ze elke dag met een lijst van dingen die ze moest doen, zowel thuis als op het werk. Het gaf haar het gevoel dat ze goed bezig was en dingen bereikte. De woorden ‘baby maken’ werden nooit echt opgeschreven, maar ze stonden in onzichtbare inkt bovenaan elke lijst.

Over lijstjes gesproken; op dat van vandaag stond nog een belangrijke taak open: met haar zus praten. Ze had Willows hulp nodig om

haar moeder ervan te overtuigen dat het tijd werd om verstandig na te denken over de toekomst en actie te ondernemen.

Niet dat Willow ooit verstandig nadacht, en ma was niet veel beter. Tijdens de coronapandemie had Martha haar moeder constant op het hart gedrukt voorzichtig te zijn en thuis te blijven, maar haar moeder had volgehouden dat ze de helpende hand moest bieden. Samen met een team van anderen had ze boodschappen gedaan voor oudere en kwetsbare mensen en hen geholpen met het omgaan met de angst en de eenzaamheid van de lockdown. Martha was ervan overtuigd geweest dat haar moeder het virus zou oplopen, net als Toms moeder.

Ze was een paar maanden voor er iets bekend was over het coronavirus haar vader kwijtgeraakt en de gedachte dat ze haar moeder ook kon verliezen, was ondraaglijk. Die angst zat ook achter Martha's vastberadenheid om haar moeder te doen inzien dat het beter was om Anchor House te verkopen en dichter bij haar dochters te gaan wonen.

Voorals er een kleinkind was en ze hen tot hulp kon zijn.

Als ze Willow aan haar kant wist te krijgen, had ze een betere kans om haar moeder ervan te overtuigen dat ze er verstandig aan zou doen.

Willow sliep toen haar telefoon ging.

Het was een heerlijk diepe slaap, het soort waaruit je niet gemakkelijk wakker werd, maar toen ze versuft naar haar telefoon op het nachtkastje tastte, kwam ze met een schok bij en realiseerde ze zich meteen twee dingen.

Ten eerste lag ze niet in bed, maar in het bad.

Ten tweede had ze bij het graaien naar haar telefoon iets omgestoten dat op het houten krukje naast het bad stond.

Ze had dat grappige krukje in een kringloopwinkel gevonden en triomfantelijk mee naar huis genomen, vol plannen om het op te knappen met een mooie tint krijtverf en het daarna te verkopen op eBay. Het had het begin moeten zijn van een nieuwe, creatieve hobby, zoiets als ma's oude handeltje in oude en bijzondere tuinvoorwerpen. Ze had zich voorgesteld dat ze genoeg spullen zou verzamelen om een winkeltje te openen, dat ze Willow's Emporium zou noemen. Vol enthousiasme had ze blikken verf, kwasten en andere benodigdheden gekocht, maar op de een of andere manier was ze er nooit aan toegekomen het krukje te schilderen.

Als ze ooit een symbool nodig had voor het feit dat ze helemaal niets presteerde in haar leven was die kruk het aangewezen voorwerp.

'Willow, ben je daar nog?'

Toen ze de stem van haar zus hoorde, schudde ze zichzelf helemaal wakker en huiverde in het koude water. Ze boog voorover om de warme kraan open te draaien en zei: 'Ja, ik ben er nog.'

'Zit je in bad?' vroeg Martha boven het geluid van het stromende water uit. Ze zei het alsof ze Willow op iets onfatsoenlijks had betrapt.

'Ja,' zei ze.

‘Nou, wat denk je ervan?’

‘Wat denk ik waarvan?’

‘Wat ik je net heb verteld.’

Nee hè, dacht Willow, ze had aan die houten kruk liggen denken en daardoor had ze geen woord gehoord van wat Martha had gezegd. De aandachtsboog van een goudvis. Dat had haar vader altijd over haar gezegd. Het ene oor in en het andere oor uit.

‘Sorry,’ improviseerde ze, ‘de verbinding is erg slecht. Ik heb je niet goed verstaan.’

Er klonk een gefrustreerde zucht in haar oor.

‘Misschien moet je de kraan eens uitzetten, dan hoor je vast een stuk beter.’

Willow deed wat haar zus zei en Martha hervatte haar verhaal.

‘Ik had dus het idee om dit weekend naar ma te gaan, met haar te gaan lunchen en haar ons plan voor te leggen.’

‘Welk plan?’

Weer een zucht. ‘We willen ma toch overhalen om Anchor House te verkopen?’

Willow fronste. Ze had gehoopt dat Martha dat was vergeten. Haar zus was er een paar maanden geleden al eens over begonnen, maar Willow had het niet serieus genomen en er verder niet meer aan gedacht. Ze kon zich niet voorstellen dat haar moeder weg wilde uit Anchor House en afscheid wilde nemen van al haar vrienden in Tilsham. En dan was het ook nog het huis zelf.

Niet zomaar een oud huis, maar hun thuis. Willow en Martha waren er opgegroeid en Willows gelukkige jeugdherinneringen draaiden om Anchor House en het mooie havenstadje tussen Bosham en Chichester.

Herinneringen aan hele dagen spelen op het strand, aan krabben vangen in de rotspoelen, aan rondsoppen op het wad in haar regenlaarzen, aan liggen in de zandduinen en aan uren lopen door de tarwevelden en over smalle weggetjes tussen stenen muren met mooie huisjes erachter. Als ze haar ogen dichtdeed, hoorde ze de meeuwen krijsen en rook ze de zilte zeelucht.

Hoe kon haar zus denken dat hun moeder dat allemaal zou achterlaten om bij Martha en Tom in de buitenwijken van Cobham te gaan wonen? Er was niets mis met Surrey, natuurlijk niet, maar het was niet Tilsham. Het was niet waar haar moeder aan was gewend, niet waar ze gelukkig was.

‘Dus kun jij dit weekend een dag naar ma toe komen?’ vroeg Martha.

‘Voor zover ik weet, heb ik niets gepland...’ Haar stem stierf weg. ‘Ruik jij ook een brandlucht?’ vroeg ze aan haar zus.

‘Hoe bedoel je, een brandlucht? Natuurlijk ruik ik geen brandlucht!’

‘Een brandlucht,’ herhaalde Willow en ze trok haar neus op. ‘Ik ruik echt...’ Ze brak haar zin weer af en leunde over de zijkant van het bad.

‘O!’ riep ze uit. Nu zag ze wat ze van de kruk had gestoten toen ze haar telefoon had gepakt. Boven op de handdoek die ze had klaargelegd had een blad gestaan met aromatherapiekaarsen.

‘O, o, o!’ zei ze nog eens. ‘Zo te zien staat de boel hier in brand.’

Er kwam inderdaad rook van een geblakerd stuk handdoek, de eerste flakkerende vlammetjes staken de kop op en overal liepen stroompjes gesmolten was.

‘Wat?’ vroeg Martha, terwijl Willow aarzelend bleef toekijken. ‘Hoe bedoel je, de boel staat in brand?’

Eindelijk gooide Willow haar telefoon van zich af en ze hoorde hem met een pijnlijk vertrokken gezicht over de tegelvloer stuiten. Ze schepte een handvol water uit het bad en doofde de vlammetjes. Toen stapte ze uit het bad, maar toen ze een andere handdoek wilde pakken, verloor ze haar evenwicht; ze viel opzij en kwam bijna met haar hand in de wc-pot terecht toen ze op de been probeerde te blijven. Al die tijd hoorde ze haar zus vanonder de radiator roepen of ze er nog was.

Toen ze een handdoek om zich heen had geslagen raapte Willow haar telefoon op.

‘Alles is goed, Martha,’ zei ze. ‘Je hoeft geen knappe brandweermannen te bellen, ik heb het vuur uitgemaakt.’

‘Hoe groot was dat vuur?’

‘Een paar vlammetjes maar.’

‘In een badkamer? Hoe krijg je dat nou voor elkaar?’

‘Dat vertel ik je wel als we elkaar bij ma zien. Zaterdag of zondag? Ik vind het allebei best.’

‘Ik vraag ma wel even wat haar het beste uitkomt en dan bel ik je terug. Als je intussen maar geen andere plannen maakt.’

Toen ze het gesprek hadden beëindigd, liet Willow het bad leeglopen, droogde zich af en trok haar pyjama aan. Daarna vouwde ze de verbrande handdoek op om hem beneden in de afvalbak te gooien, blij dat dat alles was wat er kapot was. Toen ze zich voorstelde dat ze haar vrienden Lucy en Simon zou moeten vertellen dat ze hun huis had laten afbranden, zwoer ze dat ze er nooit meer een kaars zou aansteken.

Ze woonde hier niet helemaal gratis; ze betaalde haar vrienden een kleine huur, op voorwaarde dat ze goed op het huis paste tijdens hun afwezigheid. Toen er eindelijk weer veilig gereisd kon worden, hadden ze besloten een wereldreis van een jaar te maken voordat ze aan kinderen zouden beginnen. Ze hadden hun baan opgezegd en waren gewoon vertrokken. Op dat moment zaten ze in het Japanse Kyoto en vandaar zouden ze doorreizen naar Vietnam.

Zoiets zou Willow ook graag doen als ze het geld had. Maar haar kennende zou ze waarschijnlijk hopeloos verdwalen.

‘Behoorlijk riskant, als je het mij vraagt,’ had haar vriend Rick gezegd toen ze hem had verteld waarom ze ondanks haar geldgebrek het geluk had om in een groot huis vlak bij het Victoria Park te wonen.

Lucy en Simon hadden veel geld kunnen verdienen door het huis via een makelaar te verhuren, maar dan hadden ze hun twee geliefde Siamese katten, Sirius en Cedric, weg moeten doen.

Willow moest Lucy elke week een update sturen over de katten en haar grootste angst was dat een van hen zou ontsnappen door een per ongeluk opengelaten deur. Het waren binnenkatten, te verwend en kostbaar om door de buurt te zwerven.

Nu ze erover nadacht, zou het veel gemakkelijker zijn om Lucy te bekennen dat ze bijna het huis in de fik had gestoken door in het

bad in slaap te vallen dan om toe te geven dat ze een van de katten was kwijtgeraakt.

Met het oog op deze verantwoordelijkheid ging ze op zoek naar Sirius en Cedric, die samen in de ondiepe houtmand voor de radiator in de zitkamer bleken te liggen. Ze hadden natuurlijk een echte kattenmand, maar die gebruikten ze zelden; ze gaven de voorkeur aan de lege houtmand met een deken erin.

Wanneer Rick hier kwam, moest ze de katten bij hem uit de buurt houden, omdat hij allergisch voor ze was. Ze bezorgden hem niesbuien en tranende ogen. Daarom wilde hij liever dat ze naar hem toe kwam of dat ze uitgingen.

Ze hadden elkaar bijna vier maanden eerder ontmoet op de manier waarop zoveel mensen elkaar tegenwoordig leerden kennen, namelijk door op Tinder naar rechts te swipen.

Hij had dat het eerst gedaan en toen ze zijn profiel had bekeken en op zijn foto had gezien dat hij een mooie glimlach had, die zijn ogen deed oplichten, had ook zij naar rechts geswipet. Daarna hadden ze elkaar berichtjes gestuurd en een paar weken later hadden ze afgesproken in een bar. De rest was geschiedenis, zoals ze zeggen.

Maar ze was niet goed in langdurige relaties (ze leek nooit verder te komen dan zes maanden), dus misschien was Rick eerder voorbestemd om deel uit te maken van Willows geschiedenis dan van haar toekomst.

Het was nog te vroeg om er iets over te zeggen.

Vrienden die Rick hadden ontmoet zeiden dat hij een goede vangst was en zelfs Martha, die nog nooit een vriendje van Willow had goedgekeurd, vond dat ze hem moest houden. Haar moeder mocht hem ook graag en als haar vader nog had geleefd, zou hij ongetwijfeld ook zijn duim hebben opgestoken.

Waarom kon Willow dan niet geloven dat ze de kans om gelukkig te worden met Rick had verdiend?

Eerste druk april 2023

Oorspronkelijke titel *Mothers and Daughters*

Oorspronkelijke uitgever HQ, an imprint of HarperCollinsPublishers Ltd

Copyright © 2022 by Erica James

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Yolande Ligterink

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagillustratie © Shutterstock/DancingDice

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 6454 5

ISBN e-book 978 90 261 6455 2

ISBN luisterboek 978 90 261 6642 6

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.